

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ ΓΟΥΣΤΑΒΟΥ ΛΕΠΡΕΒ

Η ΝΕΡΑΪΔΑ

‘Ο Στέφανος Ντ’ Αρνόν για πρώτη φορά στη ζωή του αγαπούσε. Και πώς; Τρελλά, απελπισμένα! Καμιά γυναίκα ποτέ δεν του έκανε τόσο έντυπια, όσο η Λυγρή και Ξανθή αυτή νεράιδα που έμενε στο ίδιο ξενοδοχείο παύσαμε κι αυτός. Από την πρώτη στιγμή που την αντίκρισε, έννοιωσε την καρδιά του να χτυπά τόσο δυνατά, όσο ποτέ άλλοτε. Είχε κι αυτός, σαν νέος, άοκτες περιπέτειες στη ζωή του, μα δεν είχε ποτέ ποτέ τόσο λάθος και τόσο βαθιά αίσθημα. Δεν πίστευε μάλλον στον έρωτα. Νόμιζε πως δεν θ’ αγαπούσε ποτέ αληθινά. Μα, από τη στιγμή που την είδε, κατόπι πως σκελετώθηκε για πάντα. Το ζωδιό ήταν πως η Ξανθή νεράιδα ήταν παντρεμένη. ‘Ο άντρας της ήταν ένας υπατάξιμος κύριος, με πρόστυχη φρονησιονομία, αλλά πολύ πλούσιος, καθώς έλεγαν. Φαίνεται πως η γυναίκα του ήταν φτωχή κι άπορη, τρελή κι άνοη, γιατί να τον πάρει για να μη μείνει στους δρόμους.

Τι ώραία που ήταν ομοίος!... Φηλή, λεπτή, με μάλλια χρυσά και μάτια σμαραγδένια, με μια γλυκιά μελαγχολία χημέρη στο πρόσωπό της το αγχολικό... Έμοιαζε σαν βασιλοπούλα των παραμυθιών. Τού έκανε τέτοια έντυπια του Στέφανου, που, μόλις την είδε, σκέφτηκε να της γράψει, πριν ακόμα μάθει πως είχε παντρευμένη. Μά κι όταν το έμαθε δεν απελτίστηκε. Της έγραψε το πιο γλυκό ερωτικό γράμμα που γράφτηκε ποτέ σ’ αυτό τον κόσμο. Φρόντισε να μάθει τονικό της. Το μυστό της όνομα δεν μπόρεσε να το μάθει, μόνο τ’ όνομα του άντρας της και το επώνυμό της το είπαν. Της έστειλε το γράμμα χωρίς μ’ έναν κομμάτι του ξενοδοχείου, τον όποιο πλούσιος άδωα. Και, τι εστίαση!... ‘Η νεράιδα, η βασιλοπούλα των παραμυθιών, του άπαιτησε.

‘Η άγαπή σας, του έγραψε, με συγκινεί πολύ. Κι’ έγω, μόλις σας αντίκρισα, έννοιωσα την καρδιά μου να χτυπά όσο ποτέ. Σας προσέξα από την πρώτη στιγμή, κι’ ως φαίνονται πάντα τόσο κρύα κι’ αδιάφορη. Άλλοι μονο!... ‘Ο σύζυγός μου είναι φρικτά ζηλιάρης και χρειάζεται μεγάλη προσοχή. Αν πάρη είδησι πως άραυμάστε, σίγουρα θα μās σκοτώσῃ και τούς δύο μας. Γι’ αυτό πρέπει να είμαστε πολύ επιφυλακτικοί. Να το έχετε, θα φανώμαι πάντα σαν ξένη κι’ αδιάφορη προς εσάς, αλλά μη ξεχνάτε ποτέ πως σας αγαπώ!...

Μεθυσμένος από εστίαση, ο Στέφανος φίλησε τις τελευταίες γραμμές της επιστολής, κρηφρίζοντας:

— Μ’ αγαπά, Θεέ μου! ‘Η νεράιδα μ’ αγαπά!... Τι εστίαση!... Τι όνειρο!...

Το βράδι κατέβηκε, σαν πάντα, στη μεγάλη τραπεζαρία του ξενοδοχείου, για να δεινύσῃ. Κάθισε στη συνηθισμένη του θέση, σ’ ένα τραπέζι. Απέναντί σ’ εκείνο που καθόταν η ώραία του, μαζί με τον άντρα της. Ήταν άλλον κόσμο που έμοιαζε άοκτα με τον άντρα της, και μακριά υπερβολικά γονδρή και άσχημη.

‘Η Νεράιδα, επιφυλακτική, όπως τού έγραψε και στο γράμμα της, δεν τού έρωξε ούτε ένα βλέμμα. Μόνο η χοντρογυναίκα, που θα ήταν το λιγότερο σαταναιώδες χρονον, τον κούταξε συγχαυτά και χαμογελώσως, με τα μεγάλα σαν άράματα χείλη της.

— Γιατί με κούταει έτσι αυτός ο έκπολιτικός; είπε με το νού του ο Στέφανος. Μήπως η Νεράιδα της είχε τίποτα; Είπε φιλενάδα ή συγγενής μ’ αυτό το τρέμα; Οποιοδήποτε καλά θα χάσει να κινήσει την άπειρή του και να μη την κούταξῃ με άνοησία. Ίσως με βοήθησῃ αυτή για να μπόρεσω να μάθω καλύτερα με την άγαπημένη μου!...

Κι’ ο Στέφανος άρχισε να κούτα τον έκπολιτικό με έρωσ εμμένεζ.

‘Η αλληλογραφία μεταξύ των δύο ερωτημένων έξασολωνόθηκε όλοένα και πιο γλυκιά. ‘Αλλ’ ένα η Νεράιδα φαινόταν πάντα άνευκτη και ήρημ, άντιθέτως ο έκπολιτικός έρωξε κάθε μέρα και κρημότερος πιστός στο Στέφανο και τα τρεμερά της χείλη του χαμογελώσαν προζηλιτικά.

— Τι τρεμερά, σκέφταν ο Στέφανος, να μην απορή ούτε ένα χωριό να μου στείλῃ ή άρατή μου! Τόσο φοβάται μπρος προσοχή; Είπε τόσο δειλά; Μπορούσε να μου άρχει μια ματιά κι’ όχι να μου γράφῃ σκεδόν πάντα την λάτρη!...

Ήταν τώρα τρεις μέρες που έμενε ο Στέφανος σ’ αυτό το ξενοδοχείο και σε δεκατέσσερις μέρες έπρεπε πια να φύγῃ, γιατί τελείωναν η ύποθεσις που τον κρατούσαν σ’ αυτή την πόλι. Θα έκανε λοιπόν για πάντα την άγαπημένη του; Έλετα αυτή η άσπρη επιφυλακτικότης αυτή η δειλία της που είχε εννερούσει πια. Τελείωσε! Έπρεπε να την δῃ από κοντά, να της μιλήσῃ, να την σκεῖ στην άγκαλιά του, να την δῃ να αδύνη από πόδι!... ‘Αχ, να θέλε ε’ άφήσῃ αυτόν τον γέλιο τον άντρα της και να φύγουν μαζί!... Τι όνειρο!... Φταίνει να το θέλε η Νεράιδα, για να γίνῃ πραγματικότης!...

Χρυσουάλλη μου Νεράιδα, της έγραψε, δεν μπορώ πια να υποψώσω αυτή την κατάσταση. Θέλω να σου μιλήσω, θέλω ν’ άκούσω τη φωνή σου, θέλω να μου πουν τα χείλη σου πως μ’ αγαπās, δεν μπορώ πια να το βλέπω γραμμένο μόνο χαρτί. Τρελλαινώμαι όταν σκεπτόμαι πως ζούμε κάτω από την ίδια στέγη, τόσο κοντά ο ένας στον άλλο, κι’ όμως δεν μās είνῃ δυνατόν να πλησιάσουμε ο ένας τον άλλο, να μιλήσουμε, να φιληθούμε. Τρελλά με πιάνει, όταν συλλογιόμαι πως άνηκας ο’ εκείνον τον άνθρωπο με την κτηνωδή φρονησιονομία, έσυ, ή χρυσουάλλη Νεράιδα, πως αυτό το κηρύς κρατάει στην άγκαλιά του το αιδέγιό σου κορμί, πως φιλεί τα θεία σου χείλη, τόν κύνειό σου λαμό!... Άκουσε, άγαπή μου!... Έγω σε λίγες μέρες πρέπει να φύγω. Τρελλαινώμαι και που σκεπτόμαι μόνο πως ίσως δεν θα σε ξαναδώ ποτέ. Έλα μαζί μου!... Είμαι άδικα πλούσιος, δεν θα σου λείψῃ τίποτα άν θελήσῃς να ζήσῃς μαζί μου. ‘Ο άντρας σου θ’ αναγκασθῇ να ζήσῃ διαζύγιο κι’ θα γίνῃς γυναίκα μου. Μη φοβάσαι, χρονον μου άγαπή. Θα φύγωμαι, χωρίς να μās πρη κανείς είδησι. Πες μου ναί, γιατί, άν μου πῃς όχι, θα σκοτωθώ!...

‘Ο άντρας της ήταν ένας κύριος με πρόστυχη φρονησιονομία...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ
...ΦΤΟΧΗ ΜΟΥ ΚΑΡΔΙΑ!...
 Το ερωτικώτατο, το παθητικώτατο, το περιπαθεστάτο ανάγνωσμα του Πέτρο Μαέλ

Με άνοησιονομία τρέμει πια ο Στέφανος την άπάντη της Νεράιδας στην επιστολή του αυτή. Μά, αλλόμονο, πάλι την ώρα του δείπνου η «Νεράιδα» ήταν πολύ επιφυλακτική. Μόνο ο έκπολιτικός τον έβλεπε χαμογελώντας θυματευτικά.

— Δεν έρωξε επιφυλοία, σκέφτηκε ο Στέφ-

νος, αυτό το τέρας τα ξέρεi όλα και, γιά να χαμογελά έτσι, θα πη ότι ή Νεράιδα δέχτηκε την πρότασί μου...

Την άλλη μέρα, πρωί-πρωί, ο Στέφανος έλαβε την απάντησι. Το χέρι του έτρεμε όταν έγραψε τον ονόμα φρέσκου. Το γράμμα έλεγε :

«Πολυαγαπητέ μου άραβοκρανική!... Ναι, έτσι μπορώ να σε ονομάζω πεινά. Δέχομαι την αίτησί σου. Θα σ' ακολουθήσω όπου πιάς, όχι γιατί είσαι πλούσιος, καθώς λές, αλλά γιατί σ' αγαπώ! Σ' αγαπώ περισσότερο ίσως από όσο μ' αγαπάς εσύ. Είμαι τρελλή από έρωτα και πόθο. Πότε θα γίνω δική σου; Πότε θα με κλείσεις μέσα στην άγκαλιά σου, και θα με σφιχτείς δυνατά, τόσο δυνατά, ώστε να τρέξουν τα κόκκαλά μου; Να φύγω, άχ ναι, να φύγω μαζί σου!... Δεν μπορώ πεινά να ύποφέρω τον κτηνώδη μου άντρα. Δεν με νοιάζει καθόλου, με ζηλεύει σε βαθμό τρεμερό, δεν μου επιτρέπει να έξέρχομαι μόνη. Φαντάσου ότι μου επιβάλλει να βρίσκουμε διαρκώς με τον αδελφό του και μ' έκεινη την κρύα, την ήλιθα γυναίκα του. Δεν μπορώ πεινά να ύποφέρω αυτό το περιβάλλον... Ναι, θέλω να φύγω μαζί σου. Βέβαια, πρέπει να ίδιοθυμή, να μιλήσουμε... Άκουσε, αγαπημένε μου. Κατορθώσα, έκι τέλους, να ξεφορτωθώ γι' απόψε και τον άντρα μου, και τον κουνιάδο μου, και την νεροθέρραση γυναίκα του. Είνε καλομένοι σ' ένα δέιπνο, και θα είμαι μόνη απόψε. Καθώρθωσα να πείσω τον άντρα μου να πάη χωρίς έμένα, με την προφάσι πως είμαι άδαθητη και κουρασμένη. Θα έμεινε, ο ήλιθος, να μου κάμνη συντροφιά, αλλά πρόκειται να συναντηθώ σ' αυτό το δέιπνο έναν ύπουρο, από τον όποιον έξέρχεται ο διορισμός του ως προξενότου. Λοιπόν είμαι έξεθερη, χρυσί μου φίλε, και θα σε περιμένω — όχι δυστυχώς στο ξενοδοχείο — γιατί πρόβαίνα μήπως σ' δοιν και μάς δώσουν, αλλά στο άντικρυνό πάρκο, σιμά στο συντριβάνι. Καλή άντάρασις, ψυχή μου!... Σε περιμένω... Την ώρα που θα βγαίνη το φεγγάρι θα είμαι εκεί. Σε φίλω, Στέφανέ μου, με όλη τη δύναμη του έρωτός μου, και άνυπομονή να σε φιλήσω μ' από κοντά...»

Ο Στέφανος έβλαψε από εντύχια... «Ω, βέβαια... Δεν ήταν δυνατόν αυτό το αδέρφω και τόσο παθητικό συγχρόνος πλάσμα να έινε γι' αυτόν μιά παροδική έρωσιμένη! Θα την παντρευόταν, θα ζούσε μαζί της ως την τελευταία του στιγμή, θα περνούσε όλη του τη ζωή λατρεύοντας την. Του φαινόταν σαν θάψαμα πως αυτή ή βασιλοπούλα τον παραμφίδων, πως αυτή ή Νεράιδα άντανακροθίθηκε με τόσο δέος από το αδέρφω του. Σαν αυτόν έπληχαν πολλοί. Σαν έκεινη όμως δεν έπληχε καμιά άλλη γυναίκα στον κόσμο... «Η καμμένη!... σκευτάται. Τι φρόσι, τι άπαισιο, αυτή ή τόσο λεπτή και αδέρφω γυναικούλα να ζή μέσα σ' ένα τόσο βάρβαρο περιβάλλον! Πρέπει να την λυτρώσω το γρηγορότερο! Ποσο παθητικά μ' αγαπάει!... Και τι ίδανικό πλάσμα που έινε!... «Θα σ' ακολουθήσω όπου πιάς, μαζί γράφει, όχι γιατί είσαι πλούσιος, όπως λές, αλλά γιατί σ' αγαπώ!...» Τι ίδανικός!... Και τι ρομαντική, τι ποιητική ψυχή!... «Την ώρα που θα βγαίνη το φεγγάρι, μαζί γράφει, θα είμαι εκεί». Ά! τι φοβία που θα έινε στο φώς του φεγγαριού! Σωστή Νεράιδα! Άχ! αγάτη μου!... Πότε θα σε σφιχτώ στην άγκάλη μου τόσο δυνατά, ώστε να τρέξουν τα λεπτά κόκκαλά σου!... Μ' έχεις τρελλάνει με τα λόγια σου, με την ομορφιά σου. Πούος θα τόλεγε ότι, κάτω από τη φαινομενική άδιαφορία της, κρυβόταν τόσο πάθος!... Πότε θ' άντατείη. Θεέ μου, το φεγγάρι; Πότε θάρθη ή ώρα αυτή!...»

Τέλος, ήρθε κι' αυτή ή ώρα. Μόλις το φεγγάρι προβάλε ολόκληρο στον ορανό, ο Στέφανος έτρεξε στο πάρκο, σιμά στο συντριβάνι. Η καρδιά του χτυπούσε δυνατά. Θα την βόλεπε, θα της μιλούσε, θα την φιλούσε!...

Έβγαίνα μιά σιά γάννη να τρέξη προς το μέρος του. Μιά σιάκι... Ήταν έκεινη!... Ναι... Όχι... Όχι... Δεν ήταν ή Νεράιδα. Ήταν... ήταν — Θεέ μου! — ο «άπλοτόταμος»!... Ο «άπλοτόταμος»!... Φοβή!... Φοβή!... Μά τι συνέβαινε; Γιατί; Πώς; Μήπως ή Νεράιδα δεν μπόρεσε να πάη και τού έστειλε κανένα μήνυμα μ' αυτή την τερατώδηκη γυναίκα; Δεν πήγε λοιπόν στο δέιπνο ο άντρας της; Τά ήξερε λοιπόν όλα ή χοντρογυναίκα αυτή; Τά είχε έκμισθηρενθή όλα ή Νεράιδα σ' αυτή, που την όνόμαζε κρύα και ήλιθα στα γράμματά της; Φαινόταν όμως πως ή καμμένη, μη έχοντας κανέναν άλλο να τού πη το μυστικό της, το έμπιστευθήκε σ' αυτή!...

Ο «άπλοτόταμος» στάθηκε μπρός του σειστός, κοινιστός, χαμογελαστός. Τι φροσι χαμογελο!... Μέσα από τα χοντρά της χείλη προβάλαν τα πελώρια δόντια της.

— Ήρθα! τού ελεπε με τη βραχινή, μετά-

σα φωνή της. Είμαι εγώ... εγώ... ή Νεράιδα σου!... Δεν μου μιλάς;... Είνε τόσο λοιπόν ή συγκρίσεις σου, μικροσύνη μου; Μίλα μου, τραπέζο μου... Φίλος με λοιπόν!...

Και τόν άγκάλιασε με τα χοντρά της χείρα. Ο Στέφανος την έσπρωξε με φόβη και φώναξε :

— Φτάνουν τ' άστειά!... Πέστε μου γρήγορα, γιατί δεν ήρθε έκεινη!...

— Μά ποιά περιμένετε; τόν ρώτησε το τέρας. Εγώ είμαι ή κρύα Ντεπέ, στην όποια γράφατε επί τρεις μήνες τώρα και που την άποκαλείτε Νεράιδα!...

— Και ή άλλη, ή ξανθή κυρία, έκεινη που κάθεται μαζί σας και τρώει στο ίδιο τραπέζι μ' εσάς; ρώτησε ο Στέφανος. Πώς λέγεται έκεινη;

— Μά σάς τού έγραφα. Είνε ή γυναίκα του κουνιάδου μου. Έγώ λέγομαι κυρία Πέτρον Ντεπέ, και έκεινη κυρία Παύλου Ντεπέ. Τα γράμματά σας άπληθύνοντο σε μένα, την κυρία Πέτρον Ντεπέ!...

— Είνε φοβερό!... Είνε φοβερό!... τρώναξε ο Στέφανος. Έγώ νόμιζα πως έκεινη έινε ή κυρία Πέτρον Ντεπέ. Φαινόταν πως μου ήσαν κατά λάθος το όνομα του δικού σας συζύγου, άτι του δικού της! Είνε να γάση κανείς τα μυαλά του! Γι' αυτό λοιπόν μου χαμογελούσατε; Γι' αυτό δεν γυρνούσε έκεινη να με κιντάξει; Δεν ήξερε λοιπόν τίποτε!...

— Μά κι' εσείς μου χαμογελούσατε και με κιντάξατε γλιζά, τού ελεπε ή πελώρια κυρία Πέτρον Ντεπέ.

— Ναι, απάντησε ο Στέφανος, αλλά νόμιζα ότι ξέρατε το μυστικό μας... Ω, φόβη!... φόβη!... Τι έπαθα!...

— Δεν είσθε καθόλου ευγενής, κυρία! είπε με γάση και παράνοτο ο «άπλοτόταμος». Φαινόταν ότι μετανοούσατε την τελευταία στιγμή και προφάσιζε ότι κάνετε λάθος στ' όνομα... Γιατί, λοιπόν; Έγώ δεν αξίζω τίποτε!... Έίμαι καλύτερη εγώ από έκεινη την κρύα, τη δύναστη, την ήλιθη και άδύνατη σαν ταβερζούκα!...

— Μά είσαστε στά καλά σας, κυρία μου!... τρώναξε ο Στέφανος. Πιστεύατε πως τά φλογερά λόγια μου άπληθύνοντο σ' εσάς; Έχετε εσείς αδέρφω κορμί, κανένο λαμό, μιλιά νεροθάλας!...

— Είμαι ξανθή κι' εγώ, κυρία, το σόμα μου είνε αφοδύλαστο, ο λαμός μου λεικός σαν τού κύνου, ίσως είμαι λίγο περισσότερο παλαιά άτι, έιτε πρέπει, αλλά και ή γυνίκαε που ζουγράφαν οι ζωγράφοι της Αναγεννήσεως ήσαν άφωτα παλαιές!...

— Και φαντάζεστε, κυρία μου, πως θα ζωροφώσετε εσείς μέσα στη δική μου άγκαλιά; Λίγο άν με σφιχτείτε σεις μέσα στην άγκαλιά σας, θα μου σπάσετε τα κόκκαλα!...

— Δεν έξοτε τί λέτε από την καρδιά σας, κυρία. Και ή άνταρφή σας είνε τόσο λαμπρά, όσο και το γούστο σας! Τι να περιμένω; Μιός κανείς από έναν άνδρα, που προτιμηση από μια γυναίκα γεμάτη ζωή και έρωτική φλόγα, σαν έμένα, ένα πλάσμα τόσο ζώο, τόσο άδύνατο και φρενοτερωμένο, σαν τη γυναίκα του κουνιάδου μου!... Και να την όνομάζεις και Νεράιδα!... Μωρέ γούστο!...

Και ή κυρία Πέτρον Ντεπέ γύρισε τις χοντρές πλάτες της στο Στέφανο κι' έγραψε καταφορκαμένη. Ο Στέφανος Ντ' Άρτου έμεινε άκίνητος στη θέσι του, σαν νάχε μαρμαρώσει, ψυθίζοντας, τραυλίζοντας πάντα :

— Τι φόβη!... Τι φόβη!...

Να την δη ή αδύνη από πόθο...

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΤΟΥ ΦΡΕΣΚΟΛΟΥ

(ΤΟΥ ΜΙΟΝΥΣΙΟΥ ΣΩΔΩΜΟΥ)

Έβλαψε ή γή σου όταν έπλες στα έένα, και έηλεοντας έβλαψε την ώρα που άντι δική της διάγνη άτ' άλλη χώρα δοξας κλωνάρι έχει μαγεμένη έένα.

Και μικρότερα κλάσι κι' άπελπισμένα μαζί χτυπάει τα δού της χείρα τώρα φωνάζοντας: — Δεν έζω ή μαυροθήρα μήτε νεκρά το σόμα του μ' έμένα!

Σε ξορκίζω στού νού και της ψυχής σου τ' άτιμια καλά που τ' άπεικάσει μόνον έξοχα πνεύμα, έμάς λυτήσου!

Κι' άν, όπως τέτοινα σιμφορά τη βιάζει, δεν αγαπάς να κλων ή ά πάντα ή γή σου, τέκνο της άλλο άς βρήγ του νού σου μουάει!

Μετάφρ. ΓΕΡ. ΜΑΡΚΟΡΑ

